

Hamera

Briesmīgi dzēru. Kulminācija bija tad, kad kādā darba dienā, tā ap vieniem, nokritu pašā pilsētas centrā uz ceļiem un nespēju paiet. Tā es tur tupēju notašķītā rozā mēteli.

Kādu nakti mani savāca *menti*. Ietupināja uz desmit *sutkā*m. Laikam baidījās, ka piedzeršos un neatnākšu uz tiesu. Auksta kamera, *paraša*, *čefīrs* un *blatnijas* dziesmas.

—
«Piecelties – tiesa nāk!»

Nebaidijos – zināju, ar pirmo reizi neiesēdinās. Tā arī bija, dabūju divus gadus *uz pieraksta*.

Ritu un Vladi atbrīvoja. Pārējos sasēdināja uz pieciem, sešiem, septiņiem gadiem. Tām divām meitenēm vēl nebija divdesmit. Un Intai – divi puikas. Viņi dzīvos bērnunamā.

• —
Rita no cietuma putrām bija uzblidusi kā tumīga ģimenes māte. Es nebiju labāka – mati lēkšķēs un miesā kapakmens smagums.

Arī Ritai bija bērni, abi puikas. Viņi parasti skatījās, kā aizejam uz dārziem. Pie logiem pieplakuši deguni, no-

sviduši stikli. Un lielas acis, kā Ritai. Tādas mirdzošas un skumjas. It kā viņiem bērnībā nebūtu labi. It kā viņi gaidītu, kad izaugs lieli. Rita teica, ka lietojusi, kad bija stāvokli. Man likās – tie bērni jau zināja, kas ir *hanka*.

— • •

Tagad mums palaimējās – pavasarī nez no kurienes uzradās magoņu salmi. Daudz. Rita mācēja taisīt *ķīmiju**. Uzsēdāmieš pamatīgi uz adatas. Arī es iemācījos taisīt *ķīmiju*.

Salma beidzās, bet sezona vēl nebija sākusies. Nezin kāpēc iesēdināja Vladi.

Pavasaris. Mani lauza.

139. psalms

Sēdēju tajā *pritonā*, kāds klauvēja. Tas bija Jurijs, atbrīvojies.

«Tu piedod man, es tevi toreiz te atvedu.» Man tā šķita lieka runāšana, varētu domāt, ka pa šiem gadiem mani vēl būtu palicis spēks dūsmām. Tu esi te, tev ir ko iedzert, tas arī viss. Tas ir daudz. Man ir vieglāk.

* *Ķīmija (himhanka)* – pašizgatavots acetilētais opijs.

Cietumā viņš bija sācis ticēt Dievam. Iedvesmots, spožām acīm, paceltu balsi viņš lasīja – «.. ja es nokāptu ellē, Tu esi arī tur.»

• —

«Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā, tad arī tur mani vadītu Tava roka ..»

Abi sākām stipri dzert.

Daudz neko neatceros. Bija pavasaris, viņš kaut ko aizgūtnēm runāja, laikam pārdzīvoja. Varbūt šķiet skaisti, kad iznāk no cietuma. Kaut kā gadījāties pie Ritas. Ritai acis mirdzēja un vaigi dega, kad viņa ieraudzīja Juriņu. Agrāk abi bija dzīvojuši kopā. Arī vecmāmiņa viņu atcerējās. Uzklāja gultu, divvietīgo. Spožbalti palagi smaržo pēc lilijām un sniega.

«Bēgam... es negribu palikt ar viņu,» čukstēja Jurijs.

—

Un mēs bēgam. It kā mēs varētu... Skrienam pa kaut kādām gravām, jā, mēs varam...

Un man no tevis ir ievas zars, saburzījies miklajās, raupjajās rokās.

Tu domā... es jūtu. Ka smaržo, ka pavasaris, ka tu. Jā, es smejos, es tev spēlēju līdz. Juriņ, vai tad tu nezini... ka visi šie gadi... Es šeit esmu, tikai tāpēc, ka esmu... gai-

dišana. Vasaras gaidīšana. Es šeit esmu tikai čaula. Neizvilksi tu mani, neaizsniegsi. Es esmu vēlēšanās pēc tās laimes, saproti... Juriņ, vai tad tu tiešām... Es esmu tik tukša kā izžuvusi aka ar nokaitētām sienām. Tu nejūti... ka esmu sadegusi. Es esmu krāsmatas.

Pieskāriens

Mostos. Lēni, lēni, no tumsas atveru acis. Kur esmu. Griestos plaisas kā ķetnas, kā zirnekļa tīkli. Mūsu *prītons*. Smacīgi. Dzert. Galva skaidra. Tā mēdz būt tikai tad, kad lauž. Paģiras un *lomkas*. Sliktāk būt vairs nevar. Mēģināju piecelties. Kas bija vakar? Sāp. Izmežģīta potīte. Katrs solis kā zvēram lamātās. Nav iespējams paiet, tas nozīmē – nekur nevarēšu aiziet salāpīties. Jāpaliek šeit. Atkritu atpakaļ ar *benčīkiem* piebērtajā, pēc pelnu trauka smirdošajā gultā. Es pati esmu pelnu trauks. Smird. Lauž. Kas bija vakar? Durvis izgāztas, neatceros. Vakars? Aizvakars? Pagājušā vasarā? Tā būs vienmēr. Gaidīt maģones un tad mocīties. Tas jāizbeidz, glēvā, tas jāizbeidz.

• —

Rokas sataustīja nazi. Viens šņāpiens, un viss, manis nebūs.

Auksts, ass metāls. Nevaru, man riebjas asinis. Mirklis, kad uzplēš ādu.

Logā šupojās ēnas.

Nē, tās acis. Skatiens. Pazīstams. Nežēlīgs, hipnotizējošs. Cieši vēroja mani. Tu esi mana. Tā būs vienmēr. Tev nav kur bēgt. Būs vēl ļaunāk.

Es biju sastapusies ar savu nāvi. Ar savu dzīvi. Tā bija elle.

— • •

Un tad es nezinu, kā tas notika. Es pēkšņi redzēju visu savu dzīvi kā vienā skatienā. Kāds es biju bērns, kad skraidīju pa saules pielietām gravām un viss, viss man bija noslēpums un gaviles. Man bija mājas, talanti, mīlestība... un viss, viss iespējams. Ko es biju izdarījis! Un neviens nebija vainīgs, ne Vladis, ne patēvs, ne apstākļi... Tikai pati, pati.

Un es teicu – Dievs, piedod man.

Tajā mirklī es vairs nebiju viena. Kāds bija blakus. Un ar vieglu, bezgalīgi maigu roku noglāstīja man pieri. Kā vējš. Kā mīlestība. Man bija piedots.

• —

Pritons pārvērtās debesīs. Ar visu izmežģīto kāju es... lidoju. Atbrīvošanas laime pārvērtās eiforijā. Es meklēju

Dievu. Meklēju debesis. Es biju saindējusies. Es meklēju baudu. Un Dievs man laimi varēja dot.

Iedurties ar Dievu.

Esi laimīgs

Nezinu, kad sākas pirmais kritiens. Varbūt ar pirmo cigareti. Žēloju sevi, teicu Dievam – Tu taču redzi, ka man grūti. Un tā viena cigarete un tā viena glāze šņabja neko nemainīs.

Vladi atbrīvoja, iedzērām. Sākās sezona. Man nebija spēka, sēdēju, vācu magones, domāju – Dievs redz, eņģeļi redz.

Vienu gan zināju – man jānokristās. Tā mana pēdējā cerība. Pieaugušiem paredzēta katehizācija, kristības – rudenī. Dūros un gāju uz mācībām.

Pie mums atnāca Jurijs. Vladis «uzmeta pūku». Man bija jāiziet ārā. Nezinu, ko Jurijs sastāstīja, droši vien «*nudepom dydy*»,* ja esmu ar viņu gulējis». Vladis noticēja. Vai izlikās? Varbūt viņš zināja, kad ciniņā var arī zaudēt. Turpmāk Jurijs pie mums iegriezās visai bieži.

* «Būšu pediņš» (krievu val.), t. i., pasīvais homoseksuālists, kas cietuma hierarhijā nozīmē viszemāko ieslodzīto kategoriju.

—
Es viņam stāstīju, ka tagad ticu Dievam. Un es stāstīju, ka šņabis salīdzinājumā ar narkotikām ir galīgais draņķis. Viņš stipri dzēra, es teicu — ieduries. Tev būs labāk, redzēsi, kā ir — būt laimīgam. Viņš man noticeja. Es nemānījos. Kad biju iedūrusies, ļaunums, kas no narkotikām, bija aizmirsies. Un es taču vēlēju viņam labu.

Viņš mani satika uz ielas. Es biju stiprā kaifā. Gāju ļoti lēnām. Redzēju viņu kā no tāluma. «Kas tev...» Acīs izbailes un žēlums, laikam jau izskatījies briesmīgi. Tieva kā ēna, milzīgām, spīdīgi tukšām acīm. Un tomēr Jurijs sāka ar mums durties.

• —
Reiz viņš atbrauca ar draudzeni. «Viņa ir prostitūta, par naudu, saproti...» pačukstēja man pie auss. Tas nozīmēja... es esmu labāka. Ar Taņu aizgājām savākt *bindi*.

Vasara. Dienas vidus. Smacīga tveice. Gaiss spiedīgi balts. Magoņu piens sārtens un biezs. Būs stiprs. «Tu esi dūrusies.» — «Jā, vienu reizi.» — «Cik?» — «Laikam ku-bu.» — «Tu redzēsi, cik tas ir forši. *Prihodu* ne ar ko nevar salīdzināt, ne ar *zāli*, ne ar šņabi. Tu būsi laimīga. Tev būs tik labi kā nekad nav bijis.»

Memento more

Iedūru visiem. Arī sev. Arī Taņai. Viņa atgūlās. Mēs pārējie arī. Tiešām bija ļoti stiprs. Tikai pēc laika sākām manīt, ka Taņa nemostas. Gan jau, tūlīt, tas nevar būt, gan atjēgsies.

Izgājām uz pilsētu. Klidām, bet man ar katru brīdi par Taņu lielākas bailes, ja nu...

Bet, ja vedīsim uz ātrajiem, mūs visus sasēdinās. Raustījos arī no Vlada. Attaisnoju sevi, viņš vecāks, lai domā.

— • •

Es nekliežu, es neteicu neko. Klusēju. Tā visa pilsēta klu-sē. Tvanīgais gaiss nospiež mazpilsētas māju jumtus. Uz ceļiem. Cilvēki runā, čāpstina mutes, bez skaņas, sen vairs nedzird cits citu, kā akvārijā, mums neizklūt, jau gadiem.

Baltā tveice apstādinājusi laiku. Sekundes pārvēršas siksikās adatiņās. Tās nolist pār mums, mēs paliksim pie-kalti ielās, mūžīgi, mūžīgi. Viņa mirst. Viņa mirst. Nē, tas sapnis, ļauns murgs, tas beigsies, es tūlīt, tūlīt modišos un būšu prom. Tālu, tālu. Piever acis, par Vladi es sapņoju.

Še, ēd! Vladis nočiepis ruma pudīņu. Viņa mirst, mirst? Vladis skatījās acīs un sminēja. Neizrādīt neko. Dzelteni staipīgs, patikami salds.

• —

Pirmais attapās Jurijs. Viņi aiznesa Taņu, nolika uz soliņa un piezvanīja ātrajiem. Bija par vēlu. Naktī viņa nomira.

Un es esmu slepkava.

Hāpnes lejup

Man samācīja, kas jāsaka *mentenē*. Izsaukums.

Menti mani piespieda skatīties uz Taņas fotogrāfiju. Pelēcīga, pietūkusi seja. Mīrusi. Arī tu tāda būsi. Ietiepīgi atkārtotju iemācīto tekstu. Šo meiteni nepazīstu, dūrusies neesmu. Protams, viņi neticēja. Varbūt vienīgi nezināja, ka es Taņai dūru. Man bija jāiziet ārā, koridorā.

—

Tagad viss. Cietums. Skatījos – lejā aizlikumo nodiluši koka pakāpieni. Nolupusi brūna grīdas krāsa, izļodzījušās margas. Un es neiziešu no šejienes...

Bet, ja es ātri pieceltos, ātri, ātri, es pagūtu. Noskrietu lejā, izskrietu ārā pa durvīm. Skrietu projām, tālu, tālu kā bērnībā pa rasotām pļavām. Kur pieneņu pūku vieglums. Kā asins lāses zemenes, pašas saveras smilgā. Suņi no-laiza rokas, un vizbuļi atkausē sniegu. Un nekad vairs neatgrieztos.

Nedurtos? Tam es neticēju. Cietums. Tad man viss. Tur es miršu. To es zinu.

• —

Dievs. Es nespēju lūgt. Es nespēju neko solīt. Es viņu nogalināju.

Vainīga. Ne jau par devu, par to, ka klusēju, ne-kliedzu. Stundu ātrāk, un viņa būtu dzīva.

Dievs, arī Tu zini, ka cietumā es miršu. Lūdzu.

Menti palaida mājās. Krimināllietu neierosināja. Tas bija brīnums.

Piecelies – svētdiena!

Šī vasara bija kā pēdējā taisne, kā pēdējais cēliens. Būt vai... visticamāk – nebūt.

Tomēr es cēlos. Turpināju durties un gatavoties kristībām. Katru svētdienu gāju uz baznīcu. Jurijs, to redzot, teica – «Kā tu tā vari... Es gan, tad, kad neduršos, nedzeršu, tad iešu uz baznīcu.» Viņam bija taisnība. Bet es zināju, ja es nepiecelšos tagad, šajā brīdī, un neaiziešu, tad nākamās svētdienas nebūs. Un es gāju.